

· ПЕТРОРОМАН ·

Галина ГОРИЦЬКА

**ЦЕРКВА СВЯТОГО
ДЖЕЙМСА БОНДА
ТА ІНШІ ВОРОГИ**

Харків
«ФОЛІО»
2019

ОДНОНОГИЙ МОРЯК

«Не свідомість людей визначає їхнє буття,
а навпаки, їх суспільне буття визначає
їхню свідомість».

К. Маркс

Кожен письменник, працюючи над своїм твором, відчуває іноді сумнів: чи вірний він життєвій правді? Так буває доти, поки ти відчуваєш своє право робити з героєм все, що тобі до вподоби. Але настає раптом момент, коли ти починаєш залежати від його волі, його характеру. Для мене цей момент дуже важливий. Я відчуваю, що герой став живим, а це і є та умова, без якої не можна завоювати довіри читача.

*В. Некрасов «Шлях героя»,
стаття в «Літературній газеті»
(26 квітня 1955 р. № 50).*

Розділ перший КИЇВ 1946 р.

Він повернувся додому без ноги. Знаєте, скільки тоді було таких — німецьких, хворих, злих на цей світ — уже мирний, але й не такий, яким вони хотіли його бачити після перемоги?

Коли він колупався в замковій щилині дверей квартири, що дісталася йому від батька, в царському будинку на вулиці Карла Лібкнехта¹, ще не почало опадати листя з хрещатицьких каштанів. Закінчувалось знекровлене, виснажливо-дистрофічне літо 1946-го.

¹ Сучасна назва — Шовковична.

— А чого ви тут ото стоїте? Що вам треба? — заверещала доволі голосно сусідка з квартири напроти. «Аби хтось почув і допоміг, якщо злодій», — відразу скумекав. Потім побачив у її очах оте, що бачив не раз, поки його з іншими пораненими везли роздовбаними шляхами України на санітарній машині під час евакуації за призначенням, — як жінки витирають очі фартухами, не чистими й охайними, а зужитими і латаними, дивлячись на них.

— Господи, Льоню? Це ти?!

— А що, тьотю Зіно, я так змінився?

Стара єврейка відвела погляд і нічого не відповіла. Щоб не лукавити. Потім розирнуласть навсібіч, ніби за ними хтось стежив:

— Ходімо, Льончику, до мене. Я тобі все розкажу...

— Та заждіть-но, Зіно Яківно, — юнак заусміхався, як колись, раніше хлоп'яком, коли бив шибки цій жінці, граючи у футболу, потім вибачався ніяково. — Дайте хоч води напиться в рідному домі...

— Води, Льончику? — Вона подивилася на нього якось безпорадно, стиснула долоні, витираючи їх, чисті, об фартух, і закусила губу. На мить застигла, але швидко отямилась. — Та ходімо зі мною — тут уже інші замки, не длубайся в них.

Зіна Яківна майже силоміць запхала його до своєї квартири.

— Не треба про це говорити... — зашепотіла стиха. У коридор вийшов хтось чужий — Льоня раніше не бачив цього чоловіка.

— Зіно Яківно, біжу картки отоварювати. Кажуть, нарешті м'ясо видають, а не консерви. Вам чергу зайняти?

— Ні-ні, Ігоре Івановичу, — швидко промовила, штовхаючи Льоню до кімнати, Зіна Яківна. — Я трохи згодом сама підійду

— Тьху! Чи ви гадаєте, що вони вас там чекають у магазині?

Зіна Яківна нічого не відповіла. Нарешті заштовхала розгубленого хлопця до своєї кімнати і різко захлопнула двері, повернувши ключ у замок. Потім пояснила:

— Це Ігор Іванович — один із моїх нових сусідів.

Льоня потер скроню:

— Нічого не розумію... У вас що тепер — комуналка у квартирі?

— Авжеж, — відказала стара згорблена жінка і відвела погляд, ніби щось неприємне спало їй на думку, а вона не бажала пояснювати й згадувати. Потім енергійно махнула рукою і продовжила: —

З цієї кімнати лише вчора молоду пару виселили. Виявляється, в них був підробний ордер. Кербуд відразу після цього прибігла, сказала, що тут надлишок жилплощі, і вона скоро нових приведе. А я вже звикла жити сама під час окупації...

— Підробний ордер? — перепитав Льоня.

Зіна Яківна знову махнула рукою, ніби відганяючи від себе все зле чи погане. Потім зітхнула і заходилася пояснювати:

— Це нині дуже важливий документ, Льоню. Основний папірець, можна сказати, що засвідчує право займати кімнату або й цілу квартиру. Це вже як кому пощастить. Адже після німців та пожеж у центрі житлових приміщень значно поменшало... Міськрада видає такий ордер. Тож лише Богу відомо, кому цей документ дістанеться. Черги страшні... — Зіна Яківна розвела руками. — Так-от. Хоча корінець документа зберігається в житлових конторах, а сам він містить купу деталей, як-от номер та дата видачі, його все одно якось умудряються підробляти. Людям-бо жити ніде. І їсти нема чого... В гастрономах порожньо. У нас тепер карткова система. Подіють, вона на Донбасі з сорок першого. Звісно, все з Білокам'яної почалося. Ну а у нас вже після того, як німців вигнали, картки були введені. Ось тобі, наприклад, захочеться котлети, а м'яса катма.

ЗМІСТ

Інсайт.....	5
ОДНОНОГИЙ МОРЯК.....	9
Розділ перший. Київ 1946 р.....	11
Розділ другий. «ЧСИР».....	36
Розділ третій. Миха-моряк	54
Розділ четвертий. Три буханки хліба	77
Розділ п'ятий. Рокіровочка	104
ТОНЯ.....	125
Розділ щостий. «Пепеже»	127
Розділ сьомий. «Wanderer-1SP».....	144
Розділ восьмий. Зустріч	162
Розділ дев'ятий. «Остання жертва».....	178
ВПЛИВОВИЙ ПОКРОВИТЕЛЬ МИКОЛИ АХТИМОНОВИЧА.....	197
Розділ десятий. В усьому винні вівці.....	199
Розділ одинадцятий. Big Brother is watching you!....	216
Розділ дванадцятий. пляж.....	246
Розділ тринадцятий. Церква Святого Джеймса Бонда та інші вороги батьківщини	269
Розділ чотирнадцятий. «Обстановка» з Німеччини	292
ПОДАРУНОК	307
Розділ п'ятнадцятий. Німецька лярва.....	309
Пролог.....	345